

Leonard Smit

‘Putten was gratis, dus dat deed ik de hele dag’

Vanaf het moment dat hij begin jaren tachtig beelden zag van The Open, is hij gegrepen door de sport. Hij gaf les, schreef boeken en veroverde de golfwereld nu met een zelfgeproduceerde putter. 'Ik heb niet voor golf gekozen, de sport heeft mij gekozen.'

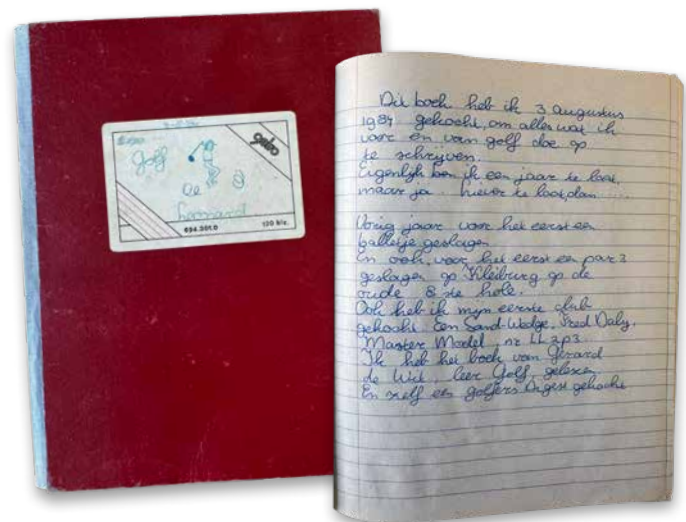
'Kijk, in dit schriftje noteerde ik alles over mijn begintijd in de golfsport', zegt Leonard Smit en legt een klein notitieboekje op tafel. Op het roestrode schrift staat een tekeningetje van een golfer en de datum: 3 augustus 1984. De eerste bijdrage van de in 1967 geboren Rotterdammer is te mooi om niet in zijn geheel over te nemen:

'Dit boek heb ik op 3 augustus 1984 gekocht, om alles wat ik voor en van golf doe op te schrijven. Vorig jaar voor het eerst een balletje geslagen, en ook voor het eerst een par 3 geslagen op Kleiburg op de oude 8ste hole. Ook heb ik mijn eerste club gekocht. Een sand wedge van Fred Daly, Master Model nr LL2p3. Ik heb het boek van Gerard de Wit 'Leer Golf' gelezen en zelf een Golfers Digest gekocht.'

Smit, inmiddels 58 jaar oud, glimlacht als hij het schrift doorbladert. 'Ik kwam niet uit een golfamilie en kende ook niemand die golfde. We woonden in Rotterdam waar je, bij mooi helder weer, soms via de antenne uitzendingen van de BBC kon zien. Op dat korrelige beeld zag ik een sport die ik niet kende maar die me direct boeide. Mannen op een groot groen terrein die tegen een bal sloegen. Ik zocht in een boek op wat het was, en voor ik het wist had ik een eigen club in elkaar geknutseld en stond ik met een balletje mijn eerste swings te maken. Niet meteen op een golfbaan, dat kwam pas later toen we een keer langs Kleiburg reden en ik me realiseerde dat ik daar met de fiets kon komen. Daar kocht ik van de heer Koudijs senior (golfpro, red.) dat eerste clubje en besloot ik dus alles bij te gaan houden in een schrift.' Lachend: 'Op een gegeven moment gebeurde er te veel op golfgebied om alles op te schrijven, maar eigenlijk zou ik het weer eens moeten doen.'

Shoparrest op de Haagsche

De opmerking van Smit dat er 'te veel gebeurde' mag je gerust een understatement noemen. Hoewel hij al

snel inzag dat een loopbaan als golfer er in eerste instantie niet inzaf en hij als gymleraar in het onderwijs terecht kwam, besloot hij op zijn 30ste alsnog de opleiding tot teaching professional te gaan doen. 'Ik was niet altijd de leukste leerling op de opleiding en had regelmatig botsingen met leraren', zegt hij besmuikt lachend. 'Ik kwam daar niet blanco binnen. Ik had al ontzettend veel kennis opgedaan, was heel kritisch en nam dingen niet zomaar aan. Zeker niet als ik wist dat het anders zat. Zo was ik en zo ben ik: als ik iets wil weten, wil ik het ook echt doorgronden en neem ik niet zomaar met een antwoord genoegen. Dus als er iets verteld werd dat volgens mij niet klopte, hup, zat ik weer met mijn arm in de lucht met een vraag of opmerking. Een van de docenten zei op een gegeven moment dat ik, als ik het zo goed wist, maar eens een presentatie moest geven over een bepaald onderwerp. Balvlucht wetten en invalshoeken werd het. Ik had zelf een model gebouwd, tot in detail uitgezocht hoe spin werkt en kon het ook allemaal uitleggen.' De docent in kwestie was niet overtuigd, maar het leverde Smit, direct nadat hij de opleiding had afgerond, wel een lerarenplek aan diezelfde opleiding op, en na een aantal jaar zelfs een leidinggevende →

De eerste stappen in golf werden precies gedocumenteerd.

Het meest recente project is de Cameleon putter.

→ functie. Maar wie dacht dat hij daar wel naar zijn pensioen zou toewerken, komt bedrogen uit. ‘Onrust klinkt mij te negatief, maar ik ben wel altijd op zoek naar nieuwe horizons en uitdagingen. Dat kan soms vermoeiend lijken, maar mij geeft het energie. Daarnaast is het heel leerzaam om op allerlei plekken en bij allerlei mensen te komen, om nieuwe initiatieven te ontplooiën’, zegt hij voor hij een onvolledig overzicht van zijn loopbaan geeft. ‘Ik begon met mijn stage op de Koninklijke Haagsche bij Alex Loesberg, van wie ik ontzettend veel geleerd heb. Ik weet nog wel dat ik op zaterdag ‘shoparrest’ had en de klok echt naar sluitingstijd zat te kijken, omdat ik niet kon wachten om de baan in te gaan. Na het afronden van de opleiding werd ik golfpro bij MOP Golf in Vught (nu Golfclub Vught, red.). Toen ik na twee jaar wegging, hadden we tweehonderd leden meer en werkten er 2,5 man fulltime. Ik heb op Prise d’Eau gezeten omdat ik wilde leren van Hans Berkhout, die was echt heel goed bezig destijds. Op de nieuw aangelegde golfbaan de Leemskuilen in Uden kwamen in mijn eerste week 125 nieuwe golfers. Het leek me niet handig om te moeten onthouden wat ik tegen welke groep had verteld, dus toen heb ik een lessysteem ontwikkeld

dat onder andere een dvd met lesmateriaal bevatte en een golfpaspoort waarmee je je vooruitgang kon bijhouden. Die informatiesetjes waren een groot succes en hebben we ook op andere banen uitgerold. Op een gegeven moment kwam er een collega naar me toe die zei dat het niet handig was dat ik die informatie mee-gaf aan de leerlingen. “Dan hebben ze ons straks niet meer nodig.” Maar zo werkt het volgens mij niet. Dat bleek ook wel, want de mensen kwamen gewoon terug voor meer les, maar hadden in de tussentijd, door dat materiaal, wel beter kunnen oefenen. Ik heb ook nog een par-3 baan aangelegd, in Twente. Ik zie mijn zwangere vriendin nog zitten op een stoeltje op de baan, terwijl ik de paaltjes uitzette.’

Cameleon Putter

Het tekent het ondernemerschap van Smit. Nieuwe dingen bedenken. Uitproberen. Succes hebben. Maar ook dingen terug in de schuur zetten om daar nooit, of pas veel later, weer eens uit te halen. Zoals het project waar hij de laatste jaren veel tijd aan kwijt is: het ontwerpen en in de markt zetten van een eigen putter, de Cameleon. ‘Ik heb altijd een fascinatie met putten en putters gehad. Toen ik net speelde, stond ik uren

op de oefengreen. Omdat ik het leuk vond, maar ook omdat dat gratis was. Op de driving range was je zo door je geld heen, omdat je steeds nieuwe ballen moest halen. Daarnaast vind ik putters echt mooie clubs. Er is geen stok waar zoveel variaties in te vinden zijn als bij de putter. Dat maakt het ook leuk. 'In 2005 heb ik een eerste poging gedaan en een prototype laten maken, maar dat werd geen succes. In de eerste plaats omdat ik er niet in slaagde een type te maken waar ik echt tevreden over was – vooral het geluid was verschrikkelijk – maar ook omdat je direct in grote aantallen moest denken en duizenden euro's moest investeren. Die club belandde dus achter in de garage. Het was er gewoon het moment nog niet voor.' Dat moment kwam ruim twee jaar geleden wel. 'Ik werd 57 en vroeg mezelf af wat ik de komende jaren nog wilde doen. Toen kwam letterlijk die putter weer uit de garage. Hoewel het twintig jaar geleden niets geworden was, geloofde ik nog altijd in het concept van wat nu de Cameleon Putter is', aldus een glunderende Smit, die een exemplaar uit het rek in zijn piepkleine studio haalt. 'De tijden zijn veranderd, waardoor je niet meer met enorme aanloopkosten hoeft te zitten. Nu kun je, kort door de bocht gezegd, met een goed programma, een robotarm en een blok staal een putter maken. Ook dit keer was het eerste type niet goed, en het tweede ook niet, maar het derde exemplaar was raak', haalt Smit zijn 'eureka-moment' in gedachten terug. Al was het niet echt een eureka-moment dat hem zomaar overviel, hij wist heel goed wat hij wilde en waarom. 'Tijdens alle puttlessen die ik heb gegeven, zijn me genoeg dingen opgevallen waardoor ik een vrij duidelijk beeld had van wat een goede putter is. Zeker voor spelers met hogere handicaps. Zo raken die nog wel eens te vroeg de grond, waardoor de club vast komt te zitten. Door het afgeronde clubhoofd glijdt je meer over het gras heen. De Cameleon is zwaarder dan de meeste putters en ook dat is niet zonder reden. Je haalt de club gemakkelijker

'Onrust klinkt mij te negatief, maar ik ben wel altijd op zoek naar nieuwe uitdagingen'

naar achteren en door de bal, zonder van je lijn te raken. En als je dat wel doet, blijf je door de verdeling van het gewicht veel stabiel. Ook dat helpt. Tot slot zijn er de inlays, waarmee je je eigen lijnen kunt bepalen. Net zoals het geluid is het visuele ook heel belangrijk. Er zijn spelers die het liefst een pijltje hebben om op te lijnen, de two-ball is altijd populair, dikke of dunne strepen: voor iedereen werkt iets anders beter. Ik zette vroeger op eigenlijk elke putter met een stift een oplijnstreepje. Bij de Cameleon kun je kiezen uit tientallen opties en kun je die stift in de tas laten.'

Hoewel de putter in eerste instantie gemaakt is voor spelers met handicap 54-10 – naar die doelgroep zijn ook de meeste van de al ruim 150 verkochte exemplaren gegaan – durft Smit groot te dromen. Niet voor niets doorliep hij ook de procedure om zijn putter R&A goedgekeurd te krijgen. 'Voor de gemiddelde clubgolfer doet dat er niet toe, maar bij grote toernooien staat er altijd iemand te controleren of de clubs in de tassen van de spelers wel voldoen aan de regels. Het lijkt me schitterend om op een gegeven moment op de lijst van de gecontroleerde tassen een Cameleon te zien staan. En waarom niet: iedere speler zoekt naar meer stabiliteit en zekerheid. Ik denk dat deze putter voor negentig procent van de golfers een verbetering kan opleveren. Het is niet voor niets dat van de top 20 van de wereld achttien spelers met een mallet putter spelen. Dat zou prima een Cameleon Putter kunnen zijn.' •

Website

Interesse om een Cameleon Putter te testen of aan te schaffen? Maak dan een afspraak met Leonard Smit voor een persoonlijke fitting of bestel de putter via cameleonputters.nl. Natuurlijk kun je ook puttlessen bij hem volgen: op Schaerweijde Golf in Zeist en Golfbaan Echt-Susteren in het Limburgse Susteren. Ga naar de website voor meer informatie.